

Cântec

de Nichita Stănescu

cules din volumul de poezii *Necuvintele*

E o întâmplare a ființei mele:
și-atunci, fericirea dinlăuntrul meu
e mai puternică decât mine, decât oasele mele,
pe care mi le scrâșnești într-o îmbrățișare
mereu dureroasă, minunată mereu.

Să stăm de vorbă, să vorbim, să spunem
cuvinte
lungi, sticloase, ca niște dălți ce despart
fluviul rece de delta fierbinte,
ziua de noapte, bazaltul de bazalt.

Du-mă, fericire, în sus, și izbește-mi
tâmpla de stele, până când
lumea mea prelungă și în nesfârșire
se face coloană sau altceva
mult mai înalt, și mult mai curând.

Ce bine că ești, ce mirare că sunt !
Două cântece diferite, lovindu-se,
amestecându-se,
două culori ce nu s-au văzut niciodată,
una de foarte de jos, întoarsă spre pământ,
una de foarte de sus, aproape ruptă
în înfrigurata, neasemuita luptă
a minunii că ești, a-ntâmplării că sunt.

Song

translated by Nico Alexiu

from *The Unwords* by Nichita Stănescu

It is a fortuity of my being:
and then, the happiness within
is stronger than me, than my bones,
which you grind in an embrace
ever painful, ever wonderful.

Let us talk, let us speak, say words
long, glassy, as chisels which divide
the cold river from the scalding delta,
the day from the night, the basalt from basalt.

Take me, happiness, upward, and crash
my temple to the stars, until when
my world elongated and in timelessness
becomes column or something else
much taller, and much sooner.

So happy you are, such wonder I am!
Two different songs, colliding, mixing
two colours that have never seen each other,
one from below, turned toward the ground,
one from above, almost broken
in the chilling, unparalleled fight
Of the miracle you are, and the fortuity I am.